

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Okko, Antti

Title: Andy McCoy : viimeinen rocktähti

Year: 2023

Version: Published version

Copyright: © Suomen etnomusikologinen seura, 2023

Rights: In Copyright

Rights url: <http://rightsstatements.org/page/InC/1.0/?language=en>

Please cite the original version:

Okko, A. (2023). Andy McCoy : viimeinen rocktähti. *Musiikin suunta : musiikintutkimuksen aikakauslehti*, 45(1). <https://musiikinsuunta.fi/2023/1-2023-45-vuosikerta/andy-mccoy-viimeinen-rocktahti/>

11.02.2023 • 1/2023, 45. VUOSIKERTA

Andy McCoy – viimeinen rocktähti

Andy McCoy vuonna 1988. Kuva on otettu Tukholmassa 11.11.1988. Kuvaaja Kari Honkanen. Sijainti: Historian kuvakokoelma, Kari Honkasen kokoelma. CC BY 4.0.

*Filosofian maisteri **Antti Okko** on Jyväskylän yliopiston väitöskirjatutkija, jonka tutkimusintressit keskittyvät populaarikulttuurin poliittisiin ja yhteiskunnallisiin merkityksiin.*

Andy McCoy, syntymänimeltään Antti Hulkko, saavutti lokakuussa elintapoihinsa nähden hämmästyttävän kuudenkymmenen vuoden rajapyykin, minkä vuoksi on paikallaan pohtia hänen populaarikulttuurin kentälle jättämänsä jälkeä. Kerran kansainvälisen rocktähteyden portteja kolistelleen kitaristin tunnettavuus perustuu

nykyään suurelta osin ulkomusiikillisille tekijöille ja Suomessa McCoyn tietävät varmasti hekin, jotka eivät pysty nimeämään ainuttakaan hänen kappalettaan. Kukapa häneltä olisikaan voinut välttyä? McCoysta on julkaistu sadoittain lehtijuttuja, kolme elämäkertaa (Kullman 1987; McCoy 2001; Laamanen 2018), tosi-tv-sarja (*The McCoys show* 2003) ja psykedeelinen kokoillan elokuva *The Real McCoy* (Lehto 1999). Hänet on nähty Big Brotherissa samoin kuin lukemattomien talkshow-ohjelmien arrogantina vieraana ja seisoo hänen synnyinkunnassaan Pelkosenniemiellä hongan sydänpuusta veistetty näköispatsaskin (Vaarama 2013). McCoy muistetaan vuosikymmeniä kestäneestä sekoilusta ja tunnustetaan niin boheemista habituksestaan kuin omalaatuisesta ulosannistaankin, joita molempia on parodioitu kyllästymiseen saakka. Kaiken jälkeen saattaa helposti unohtua McCoyn todella jättäneen suuren kulttuurillisen jäljen niin kotimaassaan kuin globaalistikin.

McCoy'n uran alkupuoli oli intensiivinen. 15-vuotiaana hän levytti Pete Malmin kanssa perustamansa Briardin kitaristina Suomen ensimmäisen punksinglen "I Really Hate Ya/I Want You Back" (Laamanen 2018: 66). Hän soitti myös Pelle Miljoona Oy:n legendaarisella *Moottoritie on kuuma* -albumilla (1980) ehtien jo ennen täysi-ikäisyyttään kyllästyä kotimaan keikkapaikkojen kiertämiseen (Väntänen 2009: 59–60). Syksyllä 1980 alkoi toden teolla Hanoi Rocks'n toiminta ja seuraavan neljän vuoden aikana yhtye julkaisi viisi studioalbumia, nousi listoille Iso-Britanniassa (Väntänen 2009: 270, 351), herätti hysteriaa Japanissa (Väntänen 2009: 212–213, 330–332), esiintyi ensimmäisenä länsimaisena rockbändinä New Delhissä (Väntänen 2009: 207) sekä nousi kulttisuosioon Yhdysvalloissa (Väntänen 2009, 351). Nousukiito päättyi joulukuussa 1984 Los Angelesiin, jossa yhtyeen rumpali hyppäsi rattijuopon kyytiin kohtalokkain seurauksin (Väntänen 2020: 249–256). Yhtye ei iskusta toipunut, vaan hajosi seuraavaan kesään mennessä. Lopullisen läpimurron jäätyä haaveeksi ikuisiksi jossittelun aiheeksi jäi se, mitä ilman onnettomuutta olisikaan voinut tapahtua. Paljon spekulointia oleellisempaa on, että Hanoi Rocks'n musiikki oli värikästä ja kiinnostavaa rockia täynnä oivaltavia melodioita sekä tarttuvia pop-koukkuja. Yhtyeen johtohahmo ja ehdoton luova voima oli nimenomaan McCoy, joka sävelsi ja sanoitti lähes kaiken materiaalin. Hän onnistui jo hämmentävän nuorella iällä jalostamaan moninaisten esikuviansa (mm. Mott the Hoople, T-Rex, Abba, New York Dolls, Faces, Albert King, Jeff Beck) yhdistelmästä omanlaisensa, hyvin tunnistettavan tavaramerkkisoundin" (Laine 2022: 242–243).

Hanoi Rocks'n kulttuurillinen vaikutus Suomessa oli valtava. Yhtye edusti aikanaan maailmanmeininkiä, jossa kosmopoliittisuus ei rajoittunut angloamerikkalaiselta kalskahtavaan nimeen, sinnepäin äännettyihin lyriikoihin tai amerikanrautojen kanssa

poseeraamiseen. Bändi toimi ensin Tukholmasta käsin ja muutti sen jälkeen Lontooseen, mikä oli siihen aikaan varsin radikaalia. Ulkomailla toimiminen ei ole maamme nykymuusikoille epätavallinen toimintatapa, mutta 1980-luvulla maailma tuntui olevan kauempana. Kotimaisessa musiikkibisneksessä ei juuri ollut kansainvälisiä verkostoja, Hanoi Rocksinkin taustalla toiminutta manageri Seppo Vesteristä lukuun ottamatta. Vähissä olivat myös rohkaisevat esimerkit. Helsinkiläisen rautalankayhtye Soundsin singleä ”Emma/Mandschurian Beat” myytiin 1960-luvulla Japanissa lähteestä riippuen 200 000 (Ripatti 2011) tai jopa miljoona kappaletta (Roiha 2021), mutta vanhemmat eivät päästäneet alaikäisiä poikia kiertueelle Suomen ulkopuolelle (Ripatti 2011). Hurriganes puolestaan oli suosittu Ruotsissa, mutta Englannissa tie nousi pystyyn (Laukka 2018: 190). Progeyhtyeistä Tasavallan Presidentti (Uusitorppa 2019) ja Wigwam (Meriläinen) herättivät mielenkiintoa etenkin Englannissa, mutta yhtyeiden tukikohta pysyi Suomessa, mikä väistämättä rajoitti kansainvälisiä mahdollisuuksia. Vasta Hanoi Rocks osoitti maailman markkinoiden todella olevan käden ulottuvilla ja heidän vanavedessään yhä useampi suomalaisyhtye lähti kokeilemaan siipiään ulkomaille. Myöhemmin monet ovat menestyneet kaupallisesti huomattavasti Hanoi Rocksia paremmin, mutta kaikki ovat kuitenkin kulkeneet McCoy'n ja kumppanien auraamaa latua.

Hanoi Rocks erottui Suomessa myös visuaalisuudellaan – yhtyeen tatuoidut, pitkätukkaiset jäsenet meikkasivat ja pukeutuivat näyttäviin vaatteisiin, väristä ja glitteristä tinkimättä. Mediassa tämä herätti runsaasti ihmettelyä, kuten hiljattain Hanoi Rocksisista ja miehuuden representaatioista gradunsa julkaissut Aleksi Ripatti on osoittanut (Ripatti 2022). Androgynisyys ei istunut maskuliinisen miehen malleihin, jotka olivat nuorisokulttuurissakin varsin oleellisia 1970-luvun lopulla kukoistaneen, arvoiltaan konservatiivisen teddykulttuurin myötä. Hanoin estetiikka yhdistettiin usein homoseksuaalisuuteen, mitä yhtyeen jäsenet edesauttoivat lausunnoillaan mediassa (Ripatti 2022: 52–57). Tämä itsessään oli suuri provokaatio: homoseksuaalisuus oli Suomessa dekriminisoitu vasta vuonna 1971 ja se oli Hanoi Rocksinkin aloittaessa yhä luokiteltu sairaudeksi. Niin sanottu kehotuskielto laki pysyi voimassa aina vuoteen 1999 saakka (Seta Ry).

Yleinen asenneilmapiiri sukupuoliroolien ja seksuaalisuuden suhteen heijastui varmasti myös 1980-luvun suomalaiseen populaarikulttuuriin. Angloamerikkalaisen rockin viitekehyksessä androgynisyys ei ollut poikkeuksellista, olivathan Lou Reedin ja David Bowien kaltaiset glam rock -tähdet rikkoneet raja-aitoja jo edellisellä vuosikymmenellä. Suomalaisessa rockissa vastaavaa ei ollut nähty. Drag-kulttuurinkin ollessa täällä hyvin tuore ilmiö (Syrjälä 2010) oli sukupuolirooleja sekoitettu

pääasiassa kotimaisissa komedioissa, joissa esimerkiksi mieheksi pukeutunut nainen esitettiin lähinnä ”koomisena” representaationa. Hanoi Rocks:n normeista poikkeavaa ulkonäköä ei tyydytty ainoastaan hämmästelemään, vaan pahimmillaan ulkoasu ja epäily seksuaalisesta suuntautumisesta johti jopa hyökkäyksiin yhtyettä kohtaan (Väntänen 2009: 94). Musikologi Robert Walser on teoksessaan *Running with the Devil* esittänyt glam-metalliyhtyeiden sekoittaneen maskuliinisuuteensa feminiinisiä piirteitä, mikä tarjosi väylän ulos perinteisen mieskuvan asettamista ahtaista vaatimuksista (Walser 1993: 133). Tätä kehitystä Hanoi Rocks varmasti edisti Suomessa. Yhtye ei tietenkään kerralla mullistanut heteronormatiivisia oletuksia tai murtautunut seksuaalinormeja etenkin kun yhtyeellä oli myös machoileva puolensa (Ripatti 2022: 49–52), mutta yhtye epäilemättä kannusti lukemattomia nuoria aiempaa vapaampaan itseilmaisuun, jolloin esimerkiksi Dingon oli helpompi astua esiin sifonkihuveineen.

Hanoi Rocks:n kansainvälinen vaikutus oli kaupalliseen menestykseen nähden laaja. Ruotsissa Backyard Babies (Ilta-Sanomat 2001) on listannut yhtyeen esikuviansa joukkoon, kuten myös Britanniassa huippusuositettu Manic Street Preachers (Fitzpatrick 2013). Tunnetuin Hanoi Rocksista vaikutteita ottanut bändi on yhdysvaltalainen Guns N' Roses, jonka jäsenet ovat toistuvasti korostaneet yhtyeen merkitystä omana inspiraationaan (esim. Shah 2012; Stocks 2019). Yksittäisten yhtyeiden lisäksi Hanoi Rocks:n vaikutus muistetaan glam-metallista, kansankielellä ”tukkahevistä”. Hanoita on kutsuttu jopa koko genren alkuunpanijaksi (Sommer 2017), mutta musiikillisesti sillä ei juurikaan ollut tekemistä tukkahevibändien kanssa, sillä näiltä osin vaikutteet lienevät tulleet enemmänkin esimerkiksi Van Halenilta ja Aerosmithilta. Genren luomisen sijaan Hanoi Rocks pikemminkin toi takaisin muotiin 1970-luvun glam-tyylin, kuten Brad Klypchak on todennut (Klypchak 2016: 154). Näin ollen Hanoi Rocks:n vaikutus genreen oli ennen muuta visuaalinen, jopa siinä määrin, että Poisonin ja Faster Pussycatin kaltaiset yhtyeet päätyivät enemmän tai vähemmän kopioimaan Hanoi Rocks:n ulkoasun (Klypchak 2016: 150). Mielenkiintoista kyllä, yhtyeen kuulihoita löytyi myös Alice in Chainsin kaltaisten grunge-kokoonpanojen riveistä (Pjvideoguy 2009), vaikka kyseiset yhtyeet edustivatkin antiteesisiä pahimmillaan pömpöösiksi banaliteetiksi paisuneelle glam-metallille. Kenties he olivat pelkän ulkoasuun keskittymisen sijaan myös kuunnelleet Hanoi Rocks:n musiikkia, sillä McCoy'n kappaleissa ei ollut kyse tukkahevin yliampuvasta kaupallisuudesta ja mahtipontisista kitarasooloista.

Karu totuus on, että Andy McCoy'n uran huippu oli ohi 22-vuotiaana. Hänen Hanoi Rocks:n jälkeiset moninaiset yhtyeensä ovat olleet vaihtelevasti joko lyhytikäisiä tai

täysiä katastrofeja. Onnistumisten joukkoon lukeutuu pesti Iggy Popin maailmankiertueella 1988–89, sekä soololevyt *Building on Tradition* (1995) ja *21st Century Rocks* (2019). Myös McCoy ja Michael Monroen vuosiksi 2001–2009 kokoamalla uudella Hanoi Rocksilla oli hyviä hetkiä. McCoylla olisi varmasti ollut mahdollisuuksia luoda huomattavasti merkittävämpi kansainvälinen ura, mutta moni tilaisuus on kariutunut hänen arvaamattoman käytökseensä. Tätä puolta valotetaan esimerkiksi Alvin Gibbsin teoksessa *Neighbourhood Threat*, joka kertoo Iggy Popin maailmankiertueen tapahtumia. Popin yhtyeessä soittanut McCoy joutui Gibbsin kertoman mukaan toistuvasti erinäisiin ongelmiin, usein päihteiden vuoksi (Gibbs 2001: 16, 34–35, 41–42). Yhteistyökumppanina McCoy tuskin on ollut helpoimmasta päästä. Lähteiden mukaan kappaleidenteko Alice Cooperin kanssa kariutui 1980-luvulla McCoy kokaiinin käyttöön (Laamanen 2018: 174–175), Guns N' Roses puolestaan jätti McCoy säveltämän kappaleen pois albumiltaan hänen käytöksensä vuoksi (Simmons 1994; Erikson 2022) ja yhteinen bändi Foo Fighters kitaristi Chris Stiflettin kanssa kaatui vain kolmen keikan jälkeen McCoy huonoon keikkakuntoon (YLE 2009).

McCoy keikkakuntoa ovat vuosien varrella kritisoineet muutkin kuin Stiflett, sillä esiintymisiä vaikuttaa leimaavaan epätasaisuus (ks. esim. Sirén 2022; Mistola 2020; Gomorralainen 2020). Itse todistamallani viime heinäkuisella Savonlinnan keikalla silmin nähden juopunut artisti soitti huolimattomasti, haistatteli katsojille ja uhkasi jopa lyödä yleisön jäsentä kitarallaan. Kuitenkin monet yleisön joukossa vaikuttivat tyytyväisiltä esitykseen, sillä käytös vastanee varsin hyvin Andy McCoysta julkisuudessa muodostunutta kuvaa. Markku Aho on teoksessaan ”Iskelmäkuninkaan tuho” kutsunut Olavi Virtaa, Unto Monosta, Irwin Goodmania ja Rauli Badding Somerjokea ”romahtaneiksi tähdiksi”, joiden legendaarinen status perustuu pitkälti itsetuhoisen rappioromantiikan viehätystykseen (Aho 2001: 10). McCoy vaikuttaa päätyneen samankaltaiseen asemaan, mutta ei välttämättä täysin vastoin omaa haluaan.

Siinä missä monet muusikot kontrolloivat tarkoin julkisuuskuvaansa, varoen kohuja ja kenenkään ärsyttämistä, on McCoy tehnyt sopimattomasta käytöksestä brändin, jolloin hänestä on muodostunut julkisuudessa röyhkeän, itsetietoisien ja eksentrisen rocktähtien arkkityyppi. Isoa osaa imagonrakennuksessa ovat näyttelleet hänen värikkäät lausuntonsa, joista voidaan tehdä muutamia havaintoja. Ensinäkin hänen esityksensä totuudesta on varsin joustava – hänellä on muun muassa tapana lasketella luikuria romanijuuristaan (Laamanen 2018, 220–225; Pystynen 2017) tai kerskailla vain kuvitelmissa tapahtuvilla maailmankiertueilla (esim. Chaoszine 2019:

11.45–12.15). Olennaista näissä lausunnoissa eivät ole todistettavissa olevat faktat, sillä kyse on show’sta ja mediaperformanssista. Tämän performatiivisuuden valossa Andy McCoy onkin nähdäkseni Federico Fellinin koulukuntaa edustava rehellinen valehtelija (Pettigrew 2002), jolle hyvä tarina tulee aina ennen totuutta. Fellinin tapaan hän myöntää tämän välillä aivan avoimesti: Hän on muun muassa tunnustanut juovansa silloin tällöin viskipullosta hämähäksen vuoksi teetä ”kasvattaakseen legenda” (SalomonGarage 2016, 17.00–18.15) ja kevyesti painostettuna hän myös auliisti myöntää romanipuheiden olevan pötyä (Laamanen 2018: 220–221). Ehkäpä hänen kappaleessaan ”Love & Hate” (1995) onkin havaittavissa tiettyä elämäkerrallisuutta: ”please don't ask me no questions, and you'll be spared all my lies”. Paitsi harhaanjohtavia, McCoy’n lausunnot ovat usein ilkeitä (esim. Määttänen 2019) ja häpeämättömän egoistisia (esim. Kemppainen 1995). Tämänkaltainen arrogantti käytös on Suomessa varma keino nousta otsikoihin, kuten Gettomasan hiljattainen tapaus jälleen todisti (Ruissalo 2022). McCoy jos kuka on ollut Suomessa todellinen huomiotalouden pioneeri – A-studiossa vuonna 1985 röyhkeästi esitelty setelinippu lienee tästä ikimuistoisin esimerkki (Kartaani 2015).

Vuosien saatossa useimmat pitkän linjan artistit ovat muuttuneet ihmisinä, tai kyynisesti ajateltuna vähintäänkin päivittäneet brändiään. Rock- ja pop-tähtiä käsittelevä journalismi, kirjallisuus ja elokuvat noudattavat usein tyypillistä kaavaa: vaatimattomista oloista ponnistava sankari nousee omalla työllään huipulle, jossa päihdeaineet ja viihdemailman glamour korostavat kiehtovaa draamaa. Tästä seuraavan väijäämättömän hybrisen seuraus on ”jumalten kosto”: kun sankari on käväissyt liian lähellä aurinkoa, on hänen pudottava maan tasalle. Menestyksen sekavia päiviä seuraa hiipuva suosio, särkynyt sydän, päihdeongelma ja elämän yleinen ankeus. Lopussa kuitenkin taiteilija lunastaa kiirastulen jälkeen hyvityksen elämäntapamuutoksella, jossa entinen huono elämä korvautuu seesteisellä viisastumisella. Maailmassa, jossa Ozzy Osbourne vannoo raittiuden nimeen (Malcin 2021) ja Michael Monroe on Suomen mukavin julkkis (Leinonen 2011) elää suomalaisen rockin *enfant terrible* Andy McCoy edelleen perinteisen rocktähten elämää hyvässä ja pahassa. Häntä on usein verrattu Keith Richardsiin (Meyr 2002; Nikas 2022), mutta kaiken saavuttaneen globaalin supertähden sijaan osuvampi vertaus löytyy Johnny Thundersin ja Herman Breedin kaltaisista traagisimmista kulttisankareista, joiden hieno musiikki väistämättä tulee aina jäämään suuren ja ristiriitaisen persoonallisuuden varjoon. Niinpä myös Antti Hulkon muistettavimmaksi perinnöksi jäänee muista ansioista huolimatta performanssiteos nimeltä Andy McCoy. Populaarikulttuurin hahmo, joka on viihdyttänyt meitä vuosikymmenten ajan, tuoden pelkällä olemassaolollaan väriä Suomen harmauteen.

Lähteet

”Backyard Babiesin esikuvat ovat Suomesta”. *Iltä-Sanomat*. 9.5.2001.

<https://www.is.fi/viihde/art-2000000104175.html> (tarkistettu 25.11.2022).

Aho, Marko 2003. *Iskelmäkuninkaan tuho. Suomi-iskelmän sortuvat tähdet ja myyttinen sankaruus*. Helsinki: Hakapaino Oy.

Chaoszine 2019. ”Andy McCoy haastattelu @ Suvilahti TBA 25.9.2019”. Youtube. 5.10.2019. <https://www.youtube.com/watch?v=LbNY6wWnCBE> (tarkistettu 23.11.2022).

Eriksson, Anssi 2022. ”Michael Monroe muistelee, miksi Guns N’ Roses ei levyttänyt Hanoi Rocksia: He muuttivat mielensä tavattuun Andy McCoyn”. *Soundi*. 14.5.2022. <https://www.soundi.fi/uutiset/michael-monroe-muistelee-miksi-guns-n-roses-ei-levyttanyt-hanoi-rocksia-he-muuttivat-mielensa-tavattuun-andy-mccoyn/> (tarkistettu 8.12.2022).

Fitzpatrick, Rob 2013. ”The Roots Of... Manic Street Preachers”. *NME*. 13.9.2013. <https://www.nme.com/blogs/nme-blogs/the-roots-of-manic-street-preachers-22277> (tarkistettu 19.11.2022).

Gibbs, Alvin 2001. *Neighborhood threat. On Tour with Iggy Pop*. Canada: Codex Books.

Gomorralainen, Eros 2020. ”Rokkitähden läpihuutojuttu: Andy McCoy soitti innottoman rutiinikeikan täydelle Yo-talolle”. *Kulttuuritoimitus*. 6.1.2020. <https://kulttuuritoimitus.fi/kritiikit/kritiikit-konsertit/rokkitahten-lapihuutojuttu-andy-mccoy-soitti-innottoman-rutiinikeikan-taydelle-yo-talolle/> (tarkistettu 5.12.2022).

Kartaani 2015. ”Hanoi Rocks – klassikkohaastattelu”. Youtube. 5.1.2015. <https://www.youtube.com/watch?v=KYrF2ZWc29E>. Alkuperäinen haastattelu Ylen A-Studiossa 5.1.1985 (tarkistettu 13.11.2022).

Kemppainen, Jouni 1995. ”Legenda nimeltä Andy McCoy. Ja taas Andy haluaa baariin”. *Helsingin sanomat*. 17.9.1995. <https://www.hs.fi/sunnuntai/art-2000003468155.html> (tarkistettu 25.11.2022).

Klypchak, Brad 2016. "All Those Wasted Years. Hanoi Rock and the Transitions of Glam". *Global Glam and Popular Music: Style and Spectacle from the 1970s to the 2000s*. Toim. Chapman, Ian & Johnson, Henry. Routledge.

Kullman, Måns 1987. *Hanoista ikuisuuteen*. Helsinki: Odessa.

Laamanen, Lamppu 2018. *Andy. Rock n roll star*. Helsinki: Johnny Kniga.

Laine, Pekka & Virtanen, Tommi, E. 2022. *Suomalaiset sähkökitaristit*. Helsinki: Tammi.

Laukka, Petri 2018. *Remu ja Hurriganes Kekkoslovakiassa - Kuinka rock valtasi suomettuneen Suomen*. Liettua: Into.

Lehto, Pekka 1999. *The Real McCoy*. Finnkino Oy.

Leinonen, Pauliina 2011. "Mike Monroe on Suomen kivoin julkkis - 'Arvostan tätä suuresti!'". *Ilta-Sanomat*. 15.12.2011. <https://www.is.fi/voice-of-finland/art-2000000459227.html> (tarkistettu 24.11.2011).

Malkin, Marc 2021. "The Osbournes Open Up About Addiction and How the Family Finally Found Recovery". *Variety*. 5.2.2021. <https://variety.com/2021/music/features/ozzy-sharon-jack-osbourne-addiction-recovery-1234900961/> (tarkistettu 22.11.2022).

McCoy, Andy 1995. "Love & hate". Albumilta *Building on Tradition*. Julkaisija: AMT.

McCoy, Andy 2001. *Sheriffi McCoy*. Helsinki: WSOY.

Meriläinen, Mikko. "Wigwam-historia". <http://www.wigwam.fi/historia.htm> (tarkistettu 23.11.2022).

Meyer, Frank 2002. "Andy McCoy Exclusive Interview: Back To The Mystery City Of Hanoi Rocks". *Knack.com*. 1.1.2002. <http://www.knac.com/article.asp?ArticleID=182> (tarkistettu 25.11.2022).

Mistola, Juhani 2020. "What a difference a day made? – Andy McCoy Helsingin Tavastialla ja (+ The Holy Ones) Tampereen Yo-talolla". *Kaaoszine*. 9.1.2020.

<https://kaaoszine.fi/what-a-difference-a-day-made-andy-mccoy-helsingin-tavastialla-ja-the-holy-ones-tampereen-yo-talolla/> (tarkistettu 5.12.2022).

Määttänen, Juuso 2019. "Muuttumaton rocktähti". *Helsingin sanomat*. 19.10.2019. <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000006277532.html> (tarkistettu 19.11.2022).

Nikas, Sakis 2022. "Andy McCoy – Jukebox Junkie". *Rockmachine.gr*. 29.8.2022 <https://www.rockpages.gr/andy-mccoy-jukebox-junkie/?lang=en> (tarkistettu 23.11.2022). F

Pettigrew, Damian 2002. "Fellini: I'm a Born Liar". *MK2 International Pjvideoguy* 2009.

"Alice in Chains - Taxi Driver (Hollywood, 1991)". Youtube. 3.7.2009. https://www.youtube.com/watch?v=wr_qPsmiNAM (tarkistettu 25.11.2022).

Pystynen, Venla. "Andy McCoy'n veli Ilkka Hulkko paljastaa Andyn satuilut: 'Isoisämme Eino oli hyvä hanuristi mutta ei romani'". *Helsingin Sanomat*. 2.12.2017. (tarkistettu 23.11.2022).

Ripatti, Aleksi 2022. "Pojilta uusia meikkauskikkoja" *Hanoi Rocks ja miehuuden representaatiot 1980-luvun Suomessa*. Pro gradu -tutkielma Helsingin yliopisto, Valtiotieteellinen tiedekunta. <https://helda.helsinki.fi/handle/10138/350241> (tarkistettu 25.11.2022).

Ripatti, Tapani 2011. "The Sounds taivutti rautalangasta historiaa". *Yle*. 1.7.2011. <https://yle.fi/a/3-5384067> (tarkistettu 15.11.2022).

Roiha, Juha 2021. "Operaatio Emma ja rautalanka – Näin nuoret kaappasivat musiikin 1960-luvulla sähkökitarat tanassa". *Yle*. 22.1.2021. <https://yle.fi/a/3-11592215> (tarkistettu 9.12.2021).

Ruissalo, Pekka 2022. "Toimittajan kommentti: Onko Gettomasa huomiotalouden nero vai ylimielinen kukkopoika? – 'Ilman huomiota kukaan ei kuule huutoasi'". *Helsingin uutiset*. 14.11.2022. <https://www.helsinginuutiset.fi/paikalliset/5499913> (tarkistettu 25.11.2022).

SalomonGarage 2016. "SALOMONGARAGE: ANDY McCOY:n HAASTATTELU. ROCKLEGENDA-SARJAN 2. OSA. Youtube. 28.1.2017.

https://www.youtube.com/watch?v=Jz_qaJ34Hnk (tarkistettu 9.12.2022).

Seta Ry. "Sateenkaarihistoria Suomessa".

<https://seta.fi/ihmisoikeudet/sateenkaarihistoria-suomessa/> (tarkistettu 20.11.2022).

Shah, Neil 2012. "Guns N' Roses Can Agree on at Least One Thing: This Finnish Saxophonist Rocks". *The Wall Street Journal*. 15.4.2012.

<https://www.wsj.com/articles/SB10001424052702304587704577333813382925678> (tarkistettu 24.11.2022).

Simmons, Sylvie 1994. "Home Sweet Home." *Kerrang*. 12.3.1994.

<https://www.slashparadise.com/media/interviews-slash/home-sweet-home-kerrang-march-1994.pdf> (tarkistettu 9.12.2022).

Sirén, Vesa 2022, "Michael Monroe jaksoi ja Andy McCoy väsyi Hanoi Rocksin paluukeikalla". *Helsingin Sanomat*. 24.9.2022. <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000009087166.html> (tarkistettu 6.12.2022).

Sommer, Tim 2017. "One Band From Finland Inspired The Entire Sunset Strip Hair Metal Scene". *LA Weekly*. 16.11.2017. <https://www.laweekly.com/one-band-from-finland-inspired-the-entire-sunset-strip-hair-metal-scene/> (tarkistettu 24.11.2022).

Stocks, Matt 2019. "'Heroin decimated my friends': inside the mind of Duff McKagan". *Louder*. 5.2.2019. <https://www.loudersound.com/features/thinking-out-loud-duff-mckagan?fbclid=IwAR2Au7rTcnYqXWnkPG9kT1TxQRmpmmw-lmZEpgfmN6G44JgrFmjShtPFVJU> (tarkistettu 22.11.2022).

Syrjälä, Hanna 2010. "Yli sata vuotta ristiinpukeutumista". *Helsingin Sanomat*. 22.7.2010. <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000004744923.html> (tarkistettu 8.12.2022).

"The McCoys Show" 2003. Perjantai 13. päivä Oy.

Uusitorppa, Harri 2019. "Uutuuslevy osoittaa, että kansainvälistä läpimurtoa yrittänyt Tasavallan Presidentti oli kesällä 1972 kovassa keikkakunnossa". *Helsingin sanomat*.

1.12.2019. <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000006328331.html> (tarkistettu 23.11.2022).

Vaarama, Vesa. "Andy McCoy uhmaa tuulta ja tuiskuja". *Yle*. 20.6.2013. <https://yle.fi/a/3-6694607> (tarkistettu 25.11.2022).

Väntänen, Ari 2009. *All those wasted years*. Keuruu: Like.

Väntänen, Ari 2020. *Razzle. Hanoi Rocks -legendan tarina*. Helsinki: Like.

Walser, Robert 1993. *Running with the Devil: Power, Gender, and Madness in Heavy Metal Music*. Hannover, NH: University Press of New England.

Musiikin suunta © 2023

Suomen Etnomusikologinen Seura
ISSN 2489-219X

Sivuston mahdollistaa Ghost